

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN

Europeiska kommissionens riktlinjer för statusrapporter enligt artikel 22.2 i direktiv 2010/75/EU om industriutsläpp

(2014/C 136/03)

INNEHÅLL

1. Inledning	3
2. Syftet med dessa riktlinjer	4
3. Tillämpningsområdet för dessa riktlinjer	4
4. Rättsliga bestämmelser om en statusrapport	4
4.1 Den aktuella texten i direktivet om industriutsläpp	4
4.2 Viktiga ord och uttryck som används i direktivet om industriutsläpp	6
4.3 Direktivet om deponering av avfall	6
5. Steg vid utarbetandet av en statusrapport	7
5.1 Steg 1: Identifiera de farliga ämnen som för närvarande används, produceras eller släpps ut av anläggningen	9
5.2 Steg 2: Identifiera relevanta farliga ämnen	9
5.3 Steg 3: Bedömning av den områdesspecifika föroreningsrisken	10
5.4 Steg 4: Områdets historia	11
5.5 Steg 5: Miljö	12
5.6 Steg 6: Områdesbeskrivning	13
5.7 Steg 7: Platsundersökning	13
5.8 Steg 8: Utarbetande av statusrapporten	15
Bilaga – Checklista för statusutredning och rapport	17

1. INLEDNING

Artikel 22.1 i direktiv 2010/75/EU om industriutsläpp (*direktivet om industriutsläpp*) lyder enligt följande: ”Den behöriga myndigheten ska fastställa tillståndsvillkor för att säkra efterlevnaden av punkterna 3 och 4 i denna artikel efter det att verksamheten definitivt har upphört, utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2000/60/EG, direktiv 2004/35/EG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/118/EG av den 12 december 2006 om skydd för grundvatten mot föroreningar och försämring⁽¹⁾ och relevant unionslagstiftning om markskydd.”

Punkterna 2–4 i artikel 22 innehåller bestämmelser om definitivt upphörande av verksamheten, vilket innefattar användning, produktion eller utsläpp av relevanta farliga ämnen i syfte att förebygga och hantera potentiell förorening av mark och grundvatten från sådana ämnen. Ett viktigt verktyg i detta sammanhang är utarbetandet av en s.k. statusrapport. Om verksamheten innefattar användning, produktion eller utsläpp av relevanta farliga ämnen och med beaktande av risken för förorening av mark och grundvatten, ska en statusrapport utarbetas innan anläggningen tas i drift eller innan ett tillstånd för en anläggning uppdateras för första gången efter den 7 januari 2013. Rapporten kommer att ligga till grund för en jämförelse med föroreningsstatusen efter det att verksamheten slutgiltigt upphört. Om information som lämnats i enlighet med annan nationell lagstiftning eller unionslagstiftning avspeglar statusen när rapporten utarbetas kan den informationen inkluderas i eller bifogas till statusrapporten.

I artikel 3.19 i direktivet om industriutsläpp klargörs att statusrapporten måste ge information om statusen i mark och grundvatten med avseende på förorening med relevanta farliga ämnen.

⁽¹⁾ EUT L 372, 27.12.2006, s. 19.

I artikel 22.2 anges att en statusrapport ska innehålla åtminstone följande uppgifter:

- a) Information om nuvarande användning och, om sådan finns tillgänglig, information om tidigare användning av området.
- b) Befintlig information, om sådan finns tillgänglig, om mark- och grundvattenmätningar som avspeglar tillståndet när rapporten utarbetades eller alternativt nya mark- och grundvattenmätningar med beaktande av risken för förorening av mark och grundvatten med de farliga ämnen som ska användas, produceras eller släppas ut av den berörda anläggningen.”

Enligt artikel 22.2 sista stycket i direktivet om industriutsläpp ska kommissionen ”upprätta riktlinjer om innehållet i statusrapporten”.

Dessa riktlinjer, som medlemsstaterna ska använda vid genomförandet av direktivet om industriutsläpp, ingår i detta meddelande. Kommissionen kommer även att använda dem vid bedömningen av information om statusrapporter i medlemsstaternas rapporter om genomförandet av direktivet om industriutsläpp.

Dessa riktlinjer anses allmänt kunna användas för alla anläggningar som omfattas av kapitel II i direktivet om industriutsläpp. Det är dock viktigt att beakta behovet av att en sådan rapport ska vara så omfattande som möjligt när beslut fattas om åtgärder för utarbetandet av en statusrapport på anläggningsnivå. Det ligger i verksamhetsutövarens intresse att säkerställa att föroreningsstatusen för mark och grundvatten som fastställs i statusrapporten är tillräckligt detaljerad eftersom denna information kommer att användas för att fastställa vilka föroreningar som har tillkommit under verksamhetens gång på den aktuella anläggningen sedan statusen fastställdes.

2. SYFTET MED DESSA RIKTLINJER

Dessa riktlinjer syftar till att praktiskt klargöra ordalydelser i, och syftet med, direktivet om industriutsläpp så att medlemsstaterna kan genomföra det på ett enhetligt sätt. De utgör dock inte en rättsligt bindande tolkning av direktivet om industriutsläpp. Den enda rättsligt bindande texten förblir själva direktivet om industriutsläpp. Dessutom kan en officiell tolkning av direktivet om industriutsläpp endast ges av EU-domstolen.

3. TILLÄMPNINGSOMRÅDE FÖR DESSA RIKTLINJER

Dessa riktlinjer ger information om de rättsliga bestämmelserna om en statusrapport. De omfattar följande element, som bör tas upp i statusrapporten, i artikel 22 i direktivet om industriutsläpp:

- i) Bedömning av huruvida en statusrapport måste utarbetas.
- ii) Utformning av statusundersökningar.
- iii) Utformning av en provtagningsstrategi.
- iv) Framtagandet av statusrapporten.

Dessa riktlinjer gäller inte de element i artikel 22 som gäller åtgärder som när verksamheten definitivt har upphört enligt beskrivningen i artikel 22.3 och 22.4.

4. BESTÄMMELSER SOM HÄNVISAR TILL EN STATUSRAPPORT

4.1 Den aktuella texten i direktivet om industriutsläpp

Följande huvudpunkter i direktivets text är relevanta i förhållande till statusrapporter.

Artikel 3 – Definitioner

2. *förorening*: direkt eller indirekt överföring genom mänsklig verksamhet av ämnen, vibrationer, värme eller buller till luft, vatten eller mark, som kan skada människors hälsa eller kvaliteten på miljön, medföra skador på materiell egendom, medföra skador på eller försvåra möjligheterna att dra nytta av de fördelar naturen erbjuder eller annan legitim användning av miljön.

3. *anläggning*: en fast, teknisk enhet inom vilken en eller flera av de verksamheter som anges i bilaga I eller i del 1 i bilaga VII bedrivs, liksom all annan därmed förknippad verksamhet på samma plats som tekniskt sett är knuten till de verksamheter som anges i dessa bilagor och som kan påverka utsläpp och föroreningar.

18. *farliga ämnen*: ämnen eller blandningar enligt definitionen i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1272/2008 av den 16 december 2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar.

19. *statusrapport*: information om statusen i mark och grundvatten med avseende på förorening med relevanta farliga ämnen.

20. *grundvatten*: grundvatten enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlaments och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område.

21. *mark*: det översta lagret av jordskorpan mellan berggrunden och ytan. Marken består av mineralpartiklar, organiskt material, vatten, luft och levande organismer.

Artikel 12 – Ansökningar om tillstånd

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att en tillståndsansökan innehåller uppgifter om följande:

d) Förhållandena inom anläggningens område.

e) I tillämpliga fall en statusrapport i enlighet med artikel 22.2.

Artikel 22 – Nedläggning av verksamhet

2. Om verksamheten innefattar användning, produktion eller utsläpp av relevanta farliga ämnen, och med beaktande av risken för förorening av mark och grundvatten inom anläggningens område, ska verksamhetsutövaren utarbeta och till den behöriga myndigheten överlämna en statusrapport innan en anläggning tas i drift eller ett tillstånd för en anläggning uppdateras för första gången efter den 7 januari 2013.

Statusrapporten ska innehålla den information som är nödvändig för att fastställa föroreningsstatusen i mark och grundvatten så att en kvantifierad jämförelse kan göras med statusen efter det att verksamheten definitivt har upphört.

Statusrapporten ska åtminstone innehålla följande information:

a) Information om nuvarande användning och, om sådan finns tillgänglig, information om tidigare användning av området.

b) Befintlig information, om sådan finns tillgänglig, om mark- och grundvattenmätningar som avspeglar tillståndet när rapporten utarbetades eller alternativt nya mark- och grundvattenmätningar med beaktande av risken för förorening av mark och grundvatten med de farliga ämnen som ska användas, produceras eller släpps ut av den berörda anläggningen.

Om information som lämnats i enlighet med annan nationell lagstiftning eller unionslagstiftning uppfyller kraven i denna punkt kan den informationen inkluderas i eller bifogas den inlämnade statusrapporten.

Kommissionen ska upprätta riktlinjer om innehållet i statusrapporten.

3. Efter det att verksamheten definitivt har upphört ska verksamhetsutövaren bedöma föroreningsstatusen i mark och grundvatten med avseende på förorening med relevanta farliga ämnen som använts, producerats eller släppts ut av anläggningen. Om anläggningen har orsakat en betydande förorening med relevanta farliga ämnen i mark eller grundvatten jämfört med statusen enligt den statusrapport som avses i punkt 2, ska verksamhetsutövaren vidta nödvändiga åtgärder för att komma till rätta med föroreningen så att området återställs till den statusen. För detta ändamål får hänsyn tas till sådana åtgärders tekniska genomförbarhet.

Efter det att verksamheten definitivt har upphört och när föroreningen av mark och grundvatten på området utgör en betydande risk för människors hälsa eller för miljön som ett resultat av den tillåtna verksamhet som bedrivits av verksamhetsutövaren innan tillståndet för anläggningen uppdaterades för första gången efter den 7 januari 2013 och med beaktande av förhållandena inom anläggningens område som fastställts i enlighet med artikel 12.1 d, ska verksamhetsutövaren utan att det påverkar tillämpningen av första stycket vidta nödvändiga åtgärder för att avlägsna, kontrollera, innesluta eller minska relevanta farliga ämnen så att området, med beaktande av dess nuvarande eller godkända framtida användning, upphör att utgöra en sådan risk.

4. Om verksamhetsutövaren inte behöver utarbeta en statusrapport enligt punkt 2, ska verksamhetsutövaren efter det att verksamheten definitivt har upphört vidta nödvändiga åtgärder för att avlägsna, kontrollera, innesluta eller minska relevanta farliga ämnen så att området, med beaktande av dess nuvarande eller godkända framtida användning, upphör att utgöra en betydande risk för människors hälsa eller för miljön på grund av föroreningen av mark och grundvatten som ett resultat av den tillåtna verksamheten och med beaktande av de förhållanden inom anläggningens område som fastställts i enlighet med artikel 12.1 d.

4.2 Viktiga ord och uttryck som används i direktivet om industriutsläpp

I dessa riktlinjer ges följande förtydliganden för att öka förståelsen av följande termer som används i samband med direktivet om industriutsläpp.

”Relevanta farliga ämnen” (artikel 3.18 och artikel 22.2 första stycket) är de ämnen eller blandningar som anges i artikel 3 förordning (EG) nr 1272/2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar (*CLP-förordningen*) som till följd av deras farlighet, rörlighet, persistens och biologiska nedbrytbarhet (liksom andra egenskaper), kan förorena mark och grundvatten och är som använts, producerats eller släppts ut av anläggningen.

”Risken för förorening av mark och grundvatten inom anläggningens område” (artikel 22.2 första stycket) omfattar en rad viktiga frågor. För det första bör man i en statusrapport beakta mängderna av aktuella farliga ämnen – om mycket små kvantiteter används, produceras eller släpps ut inom anläggningens område är föroreningsrisken sannolikt obetydlig för ändamålet med en statusrapport. För det andra måste statusrapporterna beakta områdets mark- och grundvattenegenskaper samt egenskapernas inverkan på risken för förorening av mark och grundvatten. För det tredje, när det gäller befintliga anläggningar, kan deras egenskaper beaktas om de är sådana att det i praktiken är omöjligt att förorening kan uppstå.

Termen **”förorening”** som används i artikel 22 i direktivet om industriutsläpp omfattas av definitionen i artikel 3.2 i direktivet ⁽¹⁾.

För en **”kvantifierad jämförelse”** (artikel 22.2 andra stycket) är det nödvändigt att kunna jämföra föroreningens omfattning och grad mellan en statusrapport och tidpunkten då verksamheten definitivt upphör. Rent kvalitativa jämförelser exkluderas därför genom användningen av denna term i artikel 22.2. Det ligger i verksamhetsutövarens intresse att säkerställa att kvantifieringen är tillräckligt noggrann och exakt för att möjliggöra en meningsfull jämförelse vid slutgiltig nedläggning av verksamheten.

Den **”information som är nödvändig för att fastställa föroreningsstatusen i mark och grundvatten”** (artikel 22.2 andra stycket) anses inbegripa åtminstone följande två delar:

- Information om nuvarande användning och, om sådan finns tillgänglig, information om tidigare användning av området. I samband med denna bestämmelse ska begreppet **”om sådan finns tillgänglig”** innebära att den är tillgänglig för anläggningens verksamhetsutövare med beaktande av pålitligheten hos sådan information om tidigare användning.
- Information om koncentrationen i mark och grundvatten av de relevanta farliga ämnen som ska användas, produceras eller släppas ut av anläggningen. Om framtida utvecklingar av området som är kända vid tidpunkten då rapporten utarbetas kan leda till användning, produktion eller utsläpp av ytterligare farliga ämnen, bör även information om koncentrationerna i mark och grundvatten av dessa relevanta farliga ämnen inkluderas. Om sådan information inte redan finns ska nya mätningar göras där det finns en risk att mark och grundvatten förorenas av de farliga ämnen som anläggningen ska använda, producera eller släppa ut (se även innebörden i ”kvantifierad” ovan).

4.3 Direktivet om deponering av avfall

Deponier är en särskild typ av verksamhet enligt direktivet om industriutsläpp (bilaga I, verksamhet 5.4) eftersom de också omfattas av rådets direktiv 1999/31/EG om deponering av avfall (*direktivet om deponering av avfall*). I artikel 1.2 i direktivet om deponering av avfall klargörs att relevanta tekniska krav när det gäller deponier som omfattas av IPPC-direktivet (2008/1/EG) finns i direktivet om deponering av avfall och att relevanta tekniska krav enligt IPPC-direktivet är uppfyllda när direktivet om deponering av avfall följs.

⁽¹⁾ Detta är uppenbart i den svenska texten men inte i språk där olika termer används.

Eftersom bestämmelserna i artikel 22 i direktivet om industriutsläpp inte ingick i tidigare IPPC-direktiv är det inte möjligt att dra slutsatsen att ingen statusrapport skulle behövas för deponier. Bestämmelserna i direktivet om deponering av avfall, särskilt punkt 3 i dess bilaga I (Allmänna villkor för skyddet av mark och grundvatten), bör säkerställa att inga farliga material kommer ut i marken och grundvattnet. Dessutom innehåller direktivet om deponering av avfall flera användbara element, som bör kompletteras från fall till fall, vid utarbetandet av en statusrapport. För kvantifiering av markens och grundvattnets status kan särskilda förfaranden och metoder vara nödvändiga vid beaktandet av de särdrag som präglar en deponi (beläggning). Om annan direkt därtill anknuten verksamhet äger rum på platsen för en deponi kan dessa i sig själva leda till att en statusrapport måste utarbetas.

5. STEG VID UTARBETANDET AV EN STATUSRAPPORT

Ett antal viktiga uppgifter bör utföras både för att fastställa huruvida en statusrapport måste utarbetas i en viss situation och för att utarbeta själva statusrapporten.

I denna process har åtta steg identifierats. De omfattar följande huvudelement:

Steg 1–3: Avgöra huruvida en statusrapport är nödvändig.

Steg 4–7: Fastställa hur en statusrapport ska utarbetas.

Steg 8: Fastställa rapportens innehåll.

Om det under steg 1–3 visar sig utifrån tillgänglig information att ingen statusrapport behövs är det inte nödvändigt att fortsätta till efterföljande steg. Grunderna för beslutet ska dokumenteras och lämnas in till den behöriga myndigheten.

Det kan hända att en anläggning som inte behöver utarbeta en statusrapport i framtiden ändrar verksamheten på området på ett sådant sätt att en statusrapport krävs, exempelvis om farliga ämnen för första gången föreslås ingå i en ny process. I ett sådant fall ska behovet att utarbeta en statusrapport i samband med uppdateringen av tillståndet bedömas på nytt enligt dessa riktlinjer.

När det är möjligt bör befintlig information utnyttjas för slutförandet av steg 1 till 5.

I vissa fall är information som tillhandahålls i enlighet med kraven i direktiv 2011/92/EU om bedömning av vissa offentliga och privata miljöprojekt användbar som information i delar av statusrapporten.

Även följande informationskällor kan vara relevanta vid utarbetandet av statusrapporten:

- Information som samlats in i samband med direktiv 2012/18/EU från Europaparlamentet och rådet av den 4 juli 2012 om följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår (Seveso II-direktivet), särskilt i samband med steg 4.
- Informationen i BAT-referensdokumenten, särskilt det om utsläpp från lager, särskilt under steg 6 och 7.

Om detta inte är möjligt ska dock ny information samlas in.

Dessa steg är numrerade 1–8 i syfte att underlätta, men det är möjligt att göra dem i en annan ordning eller samtidigt.

Tabell 5.1

De viktigaste stegen i utarbetandet av en statusrapport

Steg	Åtgärd	Syfte
1.	Identifiera vilka farliga ämnen som används, produceras eller släpps ut av anläggningen och upprätta en förteckning över de farliga ämnena.	Fastställa huruvida farliga ämnen används, produceras eller släpps i syfte att fastställa om det är nödvändigt att utarbeta och lämna in en statusrapport.
2.	Identifiera vilka av de farliga ämnena i steg 1 som utgör "relevanta farliga ämnen" (se avsnitt 4.2). Sortera bort de farliga ämnen som inte kan förorena mark eller grundvatten. Motivera och dokumentera besluten att utesluta vissa farliga ämnen.	Begränsa vidare beaktanden endast till relevanta farliga ämnen i syfte att fastställa behovet att utarbeta och lämna in en statusrapport.
3.	Identifiera den faktiska risken för förorening av mark och grundvatten inom anläggningens område, inklusive sannolikheten för utsläpp och deras följder, för varje relevant farligt ämne från steg 2. Beakta särskilt följande: — Mängden av varje aktuellt farligt ämne eller varje aktuell grupp av liknande farliga ämnen. — Hur och var farliga ämnen lagras, används och transporteras kring anläggningen. — Var de riskerar att släppas ut. — I fråga om befintliga anläggningar, även de åtgärder som vidtagits för att se till att det i praktiken är omöjligt att marken eller grundvattnet ska förorenas.	Identifiera vilka av de relevanta farliga ämnena som utgör eventuella föroreningsrisker på området, baserat på sannolikheten att sådana substanser ska släppas ut. Uppgifter om dessa ämnen måste inkluderas i statusrapporten.
4.	Beskriva områdets historia. Beakta tillgängliga uppgifter och information: — I förhållande till den nuvarande användningen av området och med avseende på utsläpp av farliga ämnen som har ägt rum och som kan ge upphov till föroreningar. Beakta särskilt olyckor eller tillbud, dropp eller spill från rutinverksamhet, ändringar i verksamhetspraxis, områdets ytbeläggning och ändringar av de farliga ämnen som används. — Tidigare användning av området som kan ha lett till utsläpp av farliga ämnen, oavsett om det handlar om de ämnen som används, produceras eller släpps ut av den befintliga anläggningen eller andra ämnen. Översyn av tidigare utredningsrapporter kan bidra till att samla in dessa data.	Identifiera potentiella källor som kan ha orsakat att de farliga ämnen som identifierats i steg 3 redan finns inom anläggningens område.

Steg	Åtgärd	Syfte
5.	Identifiera områdets miljöförhållanden, inbegripet: — Topografi. — Geologi. — Grundvattenflödets riktning. — Andra potentiella spridningsvägar såsom avloppssystem och servicekanaler. — Miljöaspekter (t.ex. särskilda livsmiljöer, arter och skyddade områden). — Användning av omgivande mark.	Fastställa vart de farliga ämnena kan spridas om de släpps ut och var man bör hålla utkik efter dem. Även identifiera de miljömedier och receptorer som kan vara i fara och var det finns annan verksamhet i området som släpper ut samma farliga ämnen och kan leda till att de sprids till området.
6.	Beskriva området med hjälp av resultatet av steg 3 till 5, särskilt för att visa tidigare föroreningars plats, typ, omfattning och mängd samt framtida potentiella utsläppskällor med observationer om de jordlager och grundvattenförekomster som sannolikt påverkas av sådana utsläpp, med kopplingar mellan utsläppskällor, spridningsvägar för föroreningar och de receptorer som sannolikt påverkas.	Identifiera plats, art och omfattning av befintliga föroreningar på området och fastställa vilka jordlager och grundvattenförekomster som kan komma att påverkas av sådana föroreningar. Jämföra med potentiella framtida utsläpp för att se om områdena sammanfaller.
7.	Fortsätt direkt till steg 8 om det utifrån steg 1 till 6 inte finns tillräcklig information för att kvantifiera föroreningsstatusen i mark och grundvatten med avseende på relevanta farliga ämnen. Om tillräcklig information inte finns krävs intrusiv utredning av området för att samla in sådan information. Närmare uppgifter om en sådan utredning bör klargöras med den behöriga myndigheten.	Samla in ytterligare information enligt behov för att möjliggöra en kvantifierad bedömning av mark- och grundvattenföroreningar med avseende på relevanta farliga ämnen.
8.	Utarbeta en statusrapport för anläggningen där föroreningsstatusen för mark och grundvatten med avseende på relevanta farliga ämnen kvantifieras.	Tillhandahåll en statusrapport i enlighet med direktivet om industriutsläpp.

Vart och ett av de åtta stegen beskrivs närmare nedan.

5.1 Steg 1: Identifiera de farliga ämnen som för närvarande används, produceras eller släpps ut av anläggningen

Upprätta en förteckning över alla farliga ämnen som hanteras inom anläggningens gränser (antingen som råvaror, produkter, delprodukter, biprodukter, utsläpp eller avfall). Förteckningen bör omfatta alla farliga ämnen i samband med verksamhet som anges i bilaga I till direktivet om industriutsläpp och därmed direkt förknippad verksamhet, som tekniskt sett är knuten till de verksamheter som utförs och som kan påverka föroreningen av mark och grundvatten.

När farliga ämnen i förteckningen anges med handelsnamn bör även de kemiska beståndsdelarna identifieras. För blandningar och föreningar bör den relativa andelen för de kemikalier som utgör de största beståndsdelarna identifieras.

5.2 Steg 2: Identifiera relevanta farliga ämnen

Från den lista som utarbetas i steg 1 fastställs den potentiella föroreningsrisken för varje farligt ämne genom beaktande av dess kemiska och fysikaliska egenskaper, exempelvis sammansättning, aggregationstillstånd (fast form, vätska eller gas), löslighet, giftighet, rörlighet och persistens. Denna information bör användas för att fastslå huruvida ämnet kan orsaka förorening av mark och grundvatten. Dessa uppgifter, tillsammans med metoden som använts för att tolka dem, bör redovisas så att det tydligt framgår i statusrapporten varför ämnen har uteslutits eller ingår.

Om en grupp av ämnen uppvisar liknande egenskaper kan de beaktas tillsammans, förutsatt att motivering för grupperingen ges.

Informationskällorna kan omfatta klassificerings- och märkningsregister som innehåller information om klassificering och märkning av ämnen som anmälts enligt förordning (EG) nr 1272/2008 (CLP-förordningen) och kemisk information om ämnen som är registrerade i enlighet med förordning (EG) nr 1907/2006 (Reachförordningen). Andra informationskällor kan även vara riskbedömningsrapporter för 141 kemikalier enligt rådets förordning (EEG) nr 793/93 (förordningen om existerande ämnen). Alla dessa källor finns på kemikaliemyndighetens webbplats⁽¹⁾.

Om det är uppenbart att de farliga ämnen som används, produceras eller släpps ut av anläggningen inte kan orsaka förorening av mark och grundvatten behöver ingen statusrapport utarbetas.

De relevanta farliga ämnen som identifierats övervägs ytterligare i steg 3.

5.3 Steg 3: Bedömning av den områdesspecifika föroreningsrisken

Alla kvarvarande ämnen från steg 2 bör beaktas i samband med området i syfte att fastställa huruvida det finns omständigheter som kan leda till att dessa ämnen släpps ut i tillräckliga mängder för att utgöra en föroreningsrisk, antingen till följd av ett enskilt utsläpp eller till följd av ackumulering från flera utsläpp.

Följande specifika frågor ska beaktas:

- i) Mängden av varje farligt ämne som hanteras, produceras eller släpps ut i förhållande till dess miljöeffekter.

Försiktighet måste iakttas eftersom ett kontinuerligt läckage av en begränsad mängd under en viss tid kan orsaka betydande förorening. Om in- och utdata för farliga ämnen finns kan dessa undersökas i syfte att fastställa möjliga utsläpp till mark och grundvatten.

- ii) Placeringen av varje farligt ämne på området, exempelvis var ämnet finns samt leverans-, lagrings-, användnings-, transport- och eventuella utsläppsplatser på området, i synnerhet med tanke på markens och grundvattnets egenskaper på den delen av området.
- iii) För befintliga anläggningar: förekomst av och integritet hos inneslutningsmekanismer, typ av och skick på områdets ytbeläggning samt placering av avlopp, tjänster eller andra potentiella spridningskanaler.

Metoder för lagring, hantering och användning av relevanta farliga ämnen måste identifieras liksom huruvida inneslutningsmekanismer som förhindrar utsläpp finns, exempelvis invallningar, uppställningsplatser och hanteringsrutiner.

En detaljerad fysisk inspektion av området ska utföras för att kontrollera integriteten och effektiviteten i åtgärderna som ska förhindra utsläpp.

Följande är exempel på de typer av information som ska samlas in:

- Huruvida strukturer och områdets ytbeläggningar är spruckna eller skadade. Kontrollera om det finns fogar eller sprickor i närheten av potentiella utsläppspunkter.
- Huruvida det finns tecken på kemiska angrepp på betongytor.
- Huruvida processavloppen är i gott skick. Om möjligt, inspektera inspektionsbrunnar, dagvattenbrunnar och öppna avlopp.
- Identifiera avrinningsvägar, servicekorridorer osv. och lokalisera utlopp.
- Identifiera tecken på att utsläpp redan har inträffat, undersök deras art och omfattning samt beakta sannolikheten för att de inträffar på nytt.
- Identifiera huruvida direkta eller indirekta utsläpp av farliga ämnen till mark eller grundvatten äger rum på området.

På grundval av ovanstående ska de omständigheter under vilka ett utsläpp till mark eller grundvatten kan äga rum och sannolikheten för sådana utsläpp beskrivas, samt de ämnen som kan släppas ut i miljön och leda till potentiell föroreningsrisk identifieras.

⁽¹⁾ <http://echa.europa.eu/information-on-chemicals/>

Följande utgör omständigheter under vilka utsläpp kan inträffa:

Olyckor eller tillbud, exempelvis på grund av en tankbil som välter på en väg i området, ett bristande kärl, en läckande cistern, en bruten försegling, ett utsläpp som sker i misstag, läckor på grund av rörbristningar eller eldsvåda.

Rutinåtgärder, exempelvis dropp under leverans eller från röfogar, små spill under dekantering eller överföring av produkter, läckor från blockerade eller söndriga avlopp eller sprickor i uppställningsplatser av betong.

Planerade utsläpp, exempelvis utsläpp till mark eller grundvatten.

Om det är uppenbart att det – med hänsyn till de mängder farliga ämnen som används, produceras eller släpps ut av anläggningen eller på grund av markens och grundvattnets egenskaper på området – inte föreligger någon betydande risk för förorening av mark eller grundvatten behöver ingen statusrapport utarbetas.

I fråga om befintliga anläggningar krävs inte heller någon statusrapport om åtgärder vidtas som i praktiken gör det omöjligt att förorening av mark eller grundvatten inträffar.

Om verksamhetsutövaren efter detta steg anser att ingen statusrapport behövs förväntas denna ändå dokumentera beslutet, inklusive grunderna till beslutet, som sedan bedöms vidare av och förvaras hos den behöriga myndigheten.

5.4 Steg 4: Områdets historia

Syftet med detta avsnitt är att fastställa vilka av de relevanta farliga ämnen som identifierats i steg 3 redan kan finnas på området i mark och grundvatten från tidigare verksamhet och fastställa om de sammanfaller med potentiella framtida utsläppspunkter.

I områdets historia bör både (i) områdets historia före utveckling av den nuvarande eller föreslagna anläggningen utvecklades och (ii) den nuvarande eller föreslagna anläggningens verksamhetshistoria beaktas enligt följande:

- i) Räkna upp områdets tidigare användningsområden, från grönområde till utveckling av den föreslagna anläggningen. Se om dessa användningsområden kan ha inbegripit några av de relevanta farliga ämnen som identifierats i steg 3. Om så är fallet, hur har de troligen behandlats, vilken är sannolikheten för att utsläpp till mark eller grundvatten har inträffat och vilka åtgärder, om några, har vidtagits? Om möjligt bör områdesspecifika uppgifter användas.
- ii) För en anläggning som redan är i drift vid tidpunkten för en statusrapport, vilken är sannolikheten för att utsläpp har inträffat under de tidigare verksamheterna på området? Följande särskilda punkter bör beaktas:
 - Plats, art och omfattning för tidigare olyckor, tillbud eller direkta utsläpp (tillåtna eller andra) som kan ha lett till utsläpp av relevanta farliga ämnen till mark eller grundvatten.
 - Vilka förändringar eller förbättringar har gjorts i exempelvis processer, kemikaliehantering, lagringsplatser och deponering, och varför? Skedde de exempelvis på grund av ett tidigare tillbud, en olycka, en nästan inträffad olycka, eller gjordes de för att minska risken för utsläpp, öka effektiviteten eller minska avfallet? Indikerar de att utsläpp kan ha inträffat?
 - Underhållsdokumentation – visar de på god integritet för exempelvis avlopp, tankar, invallningar och rörledningar? Har de behållits sedan verksamheten inleddes eller infördes de nyligen?
 - Uppgifter om undersökningar av området som genomförts tidigare och åtgärder som vidtagits.
 - Uppgifter från fysiska inspektioner som samlats in under steg 3 kan även ge information om exempelvis förekomsten av missfärgningar, tecken på korrosion och förekomst av ny ytbehandling.

5.5 Steg 5: Miljö

Genom steg 1–4 identifieras de platser på området där framtida utsläpp kan inträffa och där utsläpp redan kan ha inträffat. Syftet med steg 5 är att fastslå omvandling, spridning och fördelning för sådana eventuella utsläpp, vilka jordlager och grundvattenförekomster som kan ha påverkats samt i vilken omfattning och till vilket djup markens egenskaper behöver bestämmas. För detta krävs en förståelse av markens och grundvattnets egenskaper i området samt omgivande områden som kan påverka området där själva anläggningen finns.

Om möjligt bör områdesspecifika uppgifter användas. Om sådana inte är tillgängliga används referensuppgifter, kvalitativa eller subjektiva bedömningar och härledda eller extrapolerade uppgifter. Oavsett vad som används ska uppgiftskällan identifieras, och där den inte är områdesspecifik ska en motivering för användningen av de utvalda uppgifterna ingå liksom uppgifter om eventuella tillämpliga felmarginaler.

Vid bedömningen av områdets egenskaper ska följande uppgifter sammanställas:

Topografi

Den lokala topografin och typ av markyta/beläggning (exempelvis betong eller öppen mark) i närheten av varje utsläppspunkt avgör den omedelbara effekten av eventuella utsläpp, liksom utsläppsplatsen i förhållande till markytan (exempelvis på marknivå, ovanför marknivå, rörledningar i luften eller under marknivå).

Markens typ och lutning kan visas på en områdeskarta. Dessutom ska basen för exempelvis invallade områden och gropar identifieras tydligt i förhållande till marknivån, särskilt om de (helt eller delvis) ligger under marknivå.

Geologi och hydrogeologi

Beskriv jordmånen och berglager under området samt fysikalisk-kemiska egenskaper hos varje jordlager som kan påverka omvandling, spridning och fördelning av ämnen i marken.

Kontrollera om grundvatten (inklusive hängande grundvatten) förekommer eller sannolikt förekommer i varje jordlager och ange hydraulisk gradient om den är känd.

Ge en bild av vad markens och grundvattnets egenskaper innebär för spridningen av ämnen i marken.

För rapporten räcker en enkel sammanfattning av uppgifterna i stället för ett fullständig geoteknisk beskrivning. Närmare uppgifter kan ges eller tillgängliggöras för framtida referens efter behov.

Man bör dessutom sammanställa all tillgänglig information och presentera områdets övergripande förhållanden i stället för att särskilja mellan tidigare redovisade och aktuella geologiska och hydrogeologiska undersökningsresultat.

Hydrologi

Ange förekomst av ytvatten, deras flödesriktningar, kvalitet eller klassificering samt bottendjup i förhållande till områdets yta. Ge en bild av hur varje vattenförekomst kan påverkas av utsläpp från området.

Konstgjorda spridningsvägar

Identifiera konstgjorda spridningsvägar, exempelvis servicekorridorer, avlopp och gruvor som kan fungera som spridningsvägar för farliga ämnen och identifiera den sannolika spridningsriktningen. Kom i håg att detta kan vara mot den naturliga topografin eller hydrauliska gradienten.

Omgivande markanvändning och ömsesidigt beroende

Identifiera hur omgivande mark används för att fastställa vilka industrier eller verksamheter som finns, särskilt högre upp, som kan tänkas hantera samma eller liknande ämnen och kan leda till att föroreningar sprids till området. När det gäller spridning av föroreningar till området är det verksamhetsutövaren som när tillståndet löper ut ska visa att verksamheten inte har orsakat föroreningar. Det är därför viktigt att veta om intilliggande egendomar kan vara en källa till samma eller liknande föroreningar.

5.6 Steg 6: Områdesbeskrivning

En beskrivning av området bör i synnerhet visa plats, typ, omfattning och mängd för tidigare föroreningar och potentiella framtida utsläpp, med observationer om de jordlager och grundvattenförekomster som sannolikt påverkas av dessa utsläpp.

I detta sammanhang kan modeller vara användbara eftersom de möjliggör kopplingar mellan utsläppskällor, de spridningsvägar som föroreningar kan ta och de receptorer som sannolikt påverkas. Sammanförandet av de olika delarna av informationen bör bidra till bättre förståelse för vilka risker föroreningarna kan innebära både miljön och människors hälsa.

En konceptuell platsmodell är en skildring av både befintliga föroreningsnivåer och möjliga framtida föroreningskällor för ett visst markområde. En sådan kan utarbetas med hjälp av uppgifterna i steg 3–5. Detta omfattar sannolikt befintliga, och i mindre utsträckning nya, uppgifter som inte är knutna till steg 7 nedan. Om verksamhetsutövaren föreslår att befintliga uppgifter ska användas som underlag för utvecklingen av en konceptuell platsmodell ska uppgifternas tillförlitlighet, riktighet och lämplighet beaktas.

I stället för att ge en enda allmän modell av området, antingen som en ritning eller text, kan det vara bättre att skapa mer detaljerade enskilda modeller för varje problemområde på anläggningen. Detta kan exempelvis vara en konceptuell modell av området runt en tank, som beskriver invallningens konstruktion, marklutningens riktning, huruvida fyllnadspunkterna ligger innanför eller utanför invallningen, typen av ytbeläggning runt området samt underliggande geologi och grundvattennivå. Denna information kan sedan användas för att indikera vart alla relevanta farliga ämnen som släpps ut kan tänkas spridas.

De konceptuella platsmodellernas art och komplexitet varierar med platsen samt den verksamhet eller de verksamheter som bedrivs.

5.7 Steg 7: Platsundersökning

Om det finns tillräckliga uppgifter från steg 1–6 för att beskriva områdets egenskaper såväl lateralt som vertikalt och fastställa statusen för kvantifierade nivåer av mark- och grundvattenföroreningar med relevanta farliga ämnen kan man fortsätta direkt till steg 8. Om man väljer att använda befintlig information måste verksamhetsutövaren vid tillhandahållandet, och den behöriga myndigheten vid bedömningen av den, vara medveten om osäkerheter och risker som förknippas med användningen av sådana uppgifter. Sådana risker inbegriper följande:

- Historiska uppgifter som inte tar tillräcklig hänsyn till utsläpp av relevanta farliga ämnen som kan ha skett under perioden efter det att de ursprungliga uppgifterna samlades in.
- Historiska uppgifter som inte tar hänsyn till alla relevanta farliga ämnen utan snarare fokuserar på en viss andel av relevanta farliga ämnen.
- Historiska uppgifter som inte tar hänsyn till ändringar i den verksamhet som bedrivs på området sedan de ursprungligen samlades in och som kan ha lett till ändringar i de farliga ämnen som används, produceras eller släpps ut från anläggningen.

Det bästa sättet att se till att uppgifterna är fullständiga är att säkerställa att metoden för fastställande och analys är tydligt fastställd och kommunicerad. När det gäller befintliga anläggningar, där det inte går att fastställa tillförlitligheten för och kvaliteten på historiska uppgifter om markens status (exempelvis på grund av att resultatet baseras på gamla metoder eller inte är fullständigt), är den lämpligaste åtgärden att göra om mätningarna.

Om egenskaper kan fastställas endast för en del av området eller om det inte finns tillräckligt med information för att kunna utarbeta en statusrapport, bör ytterligare uppgifter insamlas genom platsundersökningar. Nya mätningar, oavsett om de utförs före idrifttagning eller till följd av en omprövning av tillståndsvillkor, är den bästa metoden för att fastställa statusen för markens och grundvattnets tillstånd.

Provtagningsstrategi

Om det fastställs att nya mätningar behövs måste man beakta lämpliga provtagningsstrategier, dvs. på vilket sätt nya mark- och grundvattenmätningar ska utföras. Verksamhetsutövaren och den behöriga myndigheten rekommenderas att kommunicera avseende valet av lämplig strategi.

De utvalda provtagningsstrategierna ska ge tillräcklig säkerhet, avseende det att utförda mätningar och prov på ett korrekt sätt verkligen återspeglar faktiska nivåer av förorening med relevanta farliga ämnen, för att möjliggöra fastställandet av markens och grundvattnets aktuella status och skick. Statusrapporten ska beskriva den föreslagna metoden för bedömning av områdets föroreningsstatus, dvs. de statistiska tester som ska användas samt ISO- och CEN-standarder eller, om sådana saknas, nationella krav som ska tillämpas. Vid rapportering av resultatet av statusundersökningen måste provtagningsstrategin och analysmetoderna beskrivas på ett lämpligt sätt i rapporten. Det är därmed nödvändigt att använda samma strategi och antingen samma metod, eller metoder som har visats ge jämförbara analysresultat, när områdets bedöms då verksamheten definitivt upphör.

Provtagningsstrategier bör:

- Inriktas på de identifierade relevanta farliga ämnen, och deras farliga sönderfallsprodukter och metaboliter som ska bedömas, med avseende på fysikalisk-kemiska egenskaper i förhållande till sannolikheten för förorening av marken eller grundvattnet.
- Beakta områdets hydrogeologiska och hydrauliska förhållanden. Lämpliga mätpunkter uppströms eller nedströms ska granskas innan de etableras inom anläggningens område. Vid grundvatteninspektioner bör möjlig dynamik avseende flödesriktning och fluktuationer i grundvattennivån beaktas.
- Beakta effekterna av naturliga och processrelaterade faktorer som påverkar prov som tagits och provtagningsstrategin (plats och metod), föroreningslänk, heterogeniteten hos föroreningens fördelning i marken eller i grundvattnet, hanteringen av provet mellan tidpunkten för inhämtandet och mätningarna samt mätningarna som utförts i laboratoriet.
- Från början beakta insamlandet av både den nuvarande föroreningsstatusen (inklusive historiska föroreningar) och behovet av bedömning av föroreningar när verksamheten definitivt upphör. Tydlig kartläggning och märkning av provtagningspunkterna är en förutsättning.

Antingen icke-riktad provtagning, riktad provtagning eller en kombination av båda rekommenderas. Valet måste göras med hänsyn till området, dess förhållanden och den lokala miljön, inbegripet typ av och mängd ämnen som ska mätas. Nedan följer en beskrivning av dessa metoder. Om en annan provtagningsmetod, exempelvis provtagning i flera inkrementella steg, föreslås ska resultatets tillförlitlighet jämfört med en icke-riktad eller riktad metod beaktas av både verksamhetsutövaren och den berörda myndigheten.

- i) Riktad provtagning – fokuserad provtagning i områden där föroreningskoncentrationer misstänks (lagringsplatser, omlastningspunkter eller liknande). Liksom vid icke-riktad provtagning behövs först ett beslut om vilken sannolikhet för upptäckt som krävs, med hänsyn till medföljande kostnader.
- ii) Icke-riktad provtagning – vanligtvis provtagning som, med lämplig datatäthet, ger klara och entydiga uppgifter om genomsnittlig koncentration av ämnen och om deras utbredningsområde. Eftersom denna metod strävar efter att skapa en riktig representation av hela området genom enhetlig provtagning på hela anläggningen får valet av provtagningsplatser inte påverkas av externa omständigheter såsom befintliga byggnader och användning eller misstänkta föroreningskoncentrationer. Det kan vara svårt att använda icke-riktad provtagning för befintliga områden med tanke på etablerade strukturer, tjänster och försörjningstjänster.

Med detta tillvägagångssätt behandlas området som ett landområde som behöver få statusuppgifter (dvs. området behandlas som en enda enhet och anläggningens utformning eller de särskilda risker som medföljer exempelvis tankar och bearbetningsanläggningar behöver inte beaktas). Denna metod kräver först ett beslut om vilken sannolikheten för att påträffa föroreningar ska vara i varje fall, med hänsyn till det ofrånkomligen större antalet prov som krävs för att ge större sannolikhet och därmed följande kostnader.

Osäkerhet i samband med uppgifter om mark och grundvatten

Vad gäller osäkerhet i samband med uppgifter om mark och grundvatten vid såväl riktad som icke-riktad provtagning ska två viktiga element beaktas:

- i) Insamling av statusuppgifter för grundvatten: Grundvattenförhållanden kan ändras snabbare än markförhållanden. Grundvattenkvaliteten kan utsättas för förändringar och variationer på grund av faktorer som ligger utanför tillåtna processer, exempelvis säsongsmässiga variationer i grundvattennivå och kvalitet, andra föroreningskällor, spridning av föroreningsplymer, förändringar i pH-värden eller minskning och oxidation av akviferer och kraftiga regn. Provtagning av mer än en uppsättning grundvattenuppgifter i syfte att fastställa statusen (exempelvis kvartalsvisa övervakningsresultat för minst en ettårsperiod) kan avsevärt förbättra tillförlitligheten med vilken en verksamhetsutövare kan rapportera grundvattnets utgångsstatus.
- ii) Användning av statistiska dataanalystekniker för bedömning av markdata: Statistiska metoder kan vara till hjälp vid kvantifiering av den osäkerhet som är förknippad med en uppskattning av den genomsnittliga koncentrationen eller medelvärdet för koncentrationen av föroreningar i marken och därigenom skapa ett välgrundat beslutsunderlag för bedömningsmän och myndigheter. Uppmätta föroreningskoncentrationer som inhämtats under en platsutredning kan jämföras med en användardefinierad "kritisk koncentration" eller riskindikator.

Om statistiska metoder ska användas måste de uppgifter som erhållits under undersökningen bedömas vara lämpliga för ändamålet (exempelvis tillräckliga data från lämpliga djup och platser samt av jämn kvalitet). Detta tillvägagångssätt kräver en välutvecklad konceptuell modell, enligt beskrivningen i steg 6, som därefter fungerar som grund för den provtagningsstrategi som behövs för att samla in data som lämpar sig för statistisk analys.

Analys av proverna

För att säkerställa att resultaten av statusundersökningen är jämförbara med senare resultat bör validerade analysmetoder användas (dvs. formella och dokumenterade bevis på att en analysmetod är lämplig för det avsedda ändamålet samt är korrekt och reproducerbar). Om det finns CEN- eller ISO-standarder eller, vid avsaknad av sådana, nationella standarder ska dessa användas.

Det väsentliga kravet är att analysprestandan hos de metoder som används vid sammanställning av statusrapporten och vid bedömning av området när verksamheten definitivt upphör ska vara direkt jämförbara. Det är särskilt viktigt att omfattning och återvinning av determinanterna i metoden är direkt jämförbara. I synnerhet med tanke på att bästa praxis för laboratorium kan förändras över tiden är det mycket viktigt att se till att de analysmetoder som används beskrivs på ett lämpligt sätt, så att det finns underlag för framtida analyser enligt kraven i direktivet om industriutsläpp.

Det är möjligt att ytterligare utredningar är nödvändiga efter insamlingen av statusuppgifter för mark- och grundvattendata, exempelvis om utredningen visade på tidigare föroreningar (som orsakats av den tillåtna verksamheten eller på annat sätt) som kräver ytterligare avgränsning och sanering.

Till följd av undersökningen kan ytterligare eller uppdaterade konceptuella platsmodeller, som beskrivs i steg 6, behövas.

5.8 Steg 8: Utarbetande av statusrapporten

Syftet med detta steg är att sammanfatta alla utvärderade uppgifter som samlats in i steg 1–7 och utarbeta en rapport som identifierar föroreningsstatusen i mark och grundvatten med avseende på förorening med relevanta farliga ämnen. Själva statusrapporten bör ge en korrekt och tydlig beskrivning av vilka uppgifter som har använts för att fastställa föroreningsstatusen i mark och grundvatten, vilka metoder som har använts för att ta prov på och analysera de underliggande jordlagren och hur resultaten har kontrollerats, statistiskt eller metodiskt. Den bör, sammanfattningsvis, tydligt beskriva en rad åtgärder som är helt reproducerbara på området vid verksamhetens upphörande tillsammans med resultaten så att en kvantifierad jämförelse kan göras. För detta ändamål finns en checklista i bilagan till detta dokument.

Där potentiellt förorenande ämnen förekommer ska statusrapporten beskriva med vilka jordlager eller grundvattenförekomster de förknippas samt deras koncentration, typ och omfattning. Det är lika viktigt att ge en tydlig beskrivning av vilka relevanta farliga ämnen som inte förekommer som att identifiera vilka som finns.

Statusrapporten bör:

- Presenteras i ett logiskt och strukturerat format.
- Innehålla tillräckligt med information för att fastställa omfattningen och konsekvenserna av nuvarande verksamhet eller verksamhet som omfattas av tillståndet, inklusive datum för alla relevanta mark- och grundvattenmätningar.
- Ge en klar och korrekt beskrivning av de metoder som använts och de resultat som uppnåtts i bedömningen samt platsen för eventuella intrusiva utredningar, brunnar, borrhål och andra provtagningspunkter enligt ett standardiserat geografiskt referenssystem.
- Ge en tydlig beskrivning av de analystekniker som använts för att fastställa koncentrationerna av farliga ämnen i mark och grundvatten, med lämpliga hänvisningar till nationella eller internationella standarder som använts samt eventuella riktlinjer från medlemsstaterna som fanns vid tidpunkten för undersökningen.
- Beskriva vetenskapliga osäkerheter och begränsningar hos de metoder som använts vid utarbetandet av rapporten.
- Innehålla alla relevanta tekniska uppgifter (exempelvis mätningar, kalibreringscertifikat, analytiska standarder, ackrediteringar, kartor och provtagningsloggar), så att en giltig kvantifierad jämförelse kan göras vid ett slutligt upphörande.

Variationer i typ, djup och presentation av statusrapporter mellan olika verksamheter som omfattas av direktivet om industriutsläpp är förväntade och acceptabla, så länge det möjligt att på ett adekvat sätt fastställa föroreningsstatusen i mark och grundvatten med avseende på förorening med relevanta farliga ämnen vid tidpunkten då rapporten sammanställs.

Bilaga

Checklista för grundläggande statusundersökning och rapport**FASTSTÄLLA HURUVIDA EN STATUSRAPPORT KRÄVS**

Identifiera farliga ämnen som används, produceras eller släpps ut av anläggningen.

Bedöma och identifiera de farliga ämnen som kan förorena mark eller grundvatten (relevanta farliga ämnen).

Bedöma risken för att de relevanta farliga ämnena faktiskt orsakar föroreningar.

Identifiera eventuella källor till tidigare föroreningar.

UPPGIFTER OM INSAMLING AV UPPGIFTER**Befintliga uppgifter**

Relevanta planer för anläggningen (som visar gränser och huvudpunkter av intresse).

Översyn och sammanfattning av tidigare rapporter, med rapporthänvisningar.

Sammanfattning av de riskbedömningar som utförts inom anläggningens område och är relevanta för insamlingen av statusuppgifter.

Platsundersökning

Grund för undersökningen – kan omfatta en förteckning över potentiella föroreningskällor som är relevanta för varje föreslagna undersökningsplats.

Begränsningar för placeringen av platser för platsundersökningar.

Metoder som används för att skapa sonderingshål, exempelvis borrhål, provgropar och fönsterprover.

Metoder som använts för att samla in, bevara och transportera prover till analyslaboratoriet.

Provtagning och övervakning

Motivering för provtagningsstrategin. Exempelvis, motivering för platserna vid riktad provtagning eller för mellanrum och utformning vid icke-riktad provtagning.

Beskrivning och förklaring av övervakningsprogram för grundvatten och ytvatten.

Uppgifter om övervakning och provtagning, inbegripet plats, djup och frekvenser.

Analys

Grund för val av analysmetoder.

Beskrivning av analysmetoder och deras prestanda.

PRESENTATION OCH TOLKNING AV DATA INOM RAPPORTTEXTEN

Beskrivning av de förhållanden som råder på området, däribland grundvatten- och ytvattenförhållanden.

Översiktstabeller av kemiska analyser och platsövervakning.

Beskrivning av föroreningarnas typ, art och geografiska utbredning, med lämpliga kartor.

Analys av uppgifterna och härledning av representativa koncentrationer för enskilda föroreningar till en lämplig signifikansnivå.

Utvärdering av platsundersökningsresultat mot den beskrivna konceptuella modellen.

PRESENTATION AV RÅDATA (BILAGA TILL RAPPORTEN)

Karta över platser med övervaknings- och provpunkter.

Beskrivning av arbete på området och platsobservationer.

Loggar över sonderande borrhål, kärnor eller borrhningar.

Uppgifter om svarszoner och andra konstruktionsuppgifter för övervakningsanläggningar för borrhål.

Övervakningsresultat.

Beskrivning av prover som lämnats in för analys.

Relevanta kvalitetssäkrings- eller kvalitetskontrolldata. Detta kan omfatta ackreditering av personal, kalibreringscertifikat för utrustning och laboratorieackrediteringar (nationella och internationella standarder).

Analysrapporter från laboratorier, sammanställda i enlighet med relevanta kvalitetssäkrings- eller kvalitetskontrolldata, inklusive relevanta internationella standarder för analyser eller testmetoder.

Spårbarhetsdokumentation för insamlade prover och data.